

NĀC

„Bet Marija glabāja visus šos vārdus, pārdomādama savā sirdī.”

(Lk 2,19)

Nr. 4 (81)
OKTOBRIS
2014

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

MARIJA VISUS VĀRDUS GLABĀJA SIRDĪ

Kad oktobrī ņemam rokās Rožukroni, tad, līdzīgi kā Jaunava Marija, mēs visus Jēzus un Marijas dzīves notikumus „glabājam, pārdomādami savās sirdīs” (Lk 2,19). Sv. Jānis Pāvils II Dievmātes svētkos Jaunā gada lūgšanas laikā Mariju nosauca par Baznīcas *atmiņu*. Baznīca no Marijas mācās būt par Māti ar dzīvu atmiņu, sirdī saglabājot un pārdomājot Jēzus un Marijas priecīgos, sāpīgos un augstās godības noslēpumus un, protams, arī visus Jēzus vārdus un darbus – gaismas noslēpumus. Evaņģēlists Lūkass, aprakstot šos notikumus, izmantoja grieķu vārdus: *syneterei* – sargāt, saglabāt; *symbollein* – pārdomāt, salikt kopā, savākt, *remata* – lietas, vārdi, notikumi. Ja mēs iedziļinātos šajā tekstā un paraudzītos plašāk, tad ieraudzītu – evaņģēlists Lūkass rakstīja, ka Marija savā sirdī saglabāja ne tikai vārdus, bet arī visu pārējo – lietas, notikumus, saistītus ar Jēzu – un arī pielika visas pūles, lai nekas no tā netiktu pazaudēts. Visu viņa salika kopā, veidojot vienu veselumu – Jēzus iemiesošanas, bērnību, dzīvi un pestīšanas veikumu.

Rožukronī mēs līdzīgi Marijai glabājam un pārdomājam savā sirdī Evaņģēliju. Nevien no mums nebija klāt brīdī, kad eņģelis Gabriels pasludināja par Dieva Dēla iemiesošanas, kad Marija apmeklēja Elizabeti, piedzima Jēzus, Viņš tika upurēts un atrasts svētnīcā. To visu mums ir atklājusi Marija, jo šie notikumi viņu skar vistiešāk. Protams, Marija bija klātesoša visā Jēzus dzīvē un tagad ir arī kopā ar Viņu godībā.

Ja Evaņģēlijs runā par to, ka Marija to visu saglabāja, pārdomādama savā sirdī, tad tas nozīmē, ka viņa ar šiem notikumiem arī lūdzās. Dievmāte it kā skaitīja savu Rožukroni bez Rožukroņa zīlītēm, nepārtraukti atgriežoties pie tā, kas bija svarīgs viņas Dēla un viņas pašas dzīvē. Viņa nevarēja aizmirst vissvarīgāko savas dzīves notikumu – eņģeļa Gabriela pasludinājumu. Marija dzīvoja ar priecīgajiem notikumiem un ar tiem, kas saistīti ar viņas Dēla ciešanām un augšāmcelšanos.

Ja lūdzamies Rožukroni, tad arī lūdzam viņas lūgšanu. Atcerēsimies, kā Fatimā bērni lūdzās kopā ar Mariju, kad viņa tiem parādījās. Mēs Mariju ņemam par paraugu šajā lūgšanā, pārdomājot Dēla un Mātes noslēpumus. Marija ir Baznīcas atmiņa un mūsu atmiņa, atceroties pestīšanas notikumus. Katram no šiem notikumiem ir jādzīvo mūsu dzīvē – tos pārdomājot, mēs ar šiem

Vincents Lopezs "Rožukroņa Jaunava godībā ar sv. Dominiku un sv. Katrīnu no Sjēnas" (1800.g.)

noslēpumiem vienojamies un tie kļūst mums par žēlastību kanālu. Mīlēt Rožukroni nozīmē mīlēt Evaņģēliju, mīlēt Mariju un visu, ko viņa glabāja un pārdomāja savā sirdī. Tas bija viņas dzīves saturs.

Rožukronis ir prāta un vārdu lūgšana. Dažiem tā var šķist grūta vai garlaicīga, bet par vieglu to nenosauksi, jo nepārtraukti atkārtojam "Tēvs mūsu" un virkni "Esi sveicināta, Marija" lūgšanas. Bet, ja mēs apstājamies tikai pie vārdiem, tad mūsu domas aizkļūst kaut kur prom un tad iznāk tikai Rožukroņa skaitīšana, nevis lūgšana. Pareizi lūdzoties Rožukroni, mēs skaitām lūgšanas vārdus un pārdomājam Jēzus un Marijas dzīves svarīgākos notikumus. Lai to paveiktu, ir jāzina Evaņģēlijs, jo

Rožukronī atklājas tā saturs. Nav runa par to, ka ar prātu jāpārdomā šie noslēpumi, bet uz tiem jāparaugās ar ticības un mīlestības *acīm*, tādā veidā darot mūsu pestīšanu klātesošu šeit un tagad. Līdzīgi kā Marija Evaņģēliju pārdomāja savā sirdī un izdzīvoja, mēs, savukārt, to pārdomājam kopā ar viņu, lai izprastu padziļināti. Tādā veidā Rožukronis ir ceļš uz kontemplāciju.

Rožukronis ir gan vienkārša, gan tajā pašā laikā pilnīga lūgšana, kurā cilvēks iesaistās ar savu miesu un dvēseli, balsi un rokām, prātu un sirdi. Rožukronī ir apvienoti visi lūgšanas veidi: slavas, aizlūguma, pārlūgšanas un pateicības lūgšanas, kas viena otru papildina. Pārdomātie noslēpumi sevī ietver Kristus noslēpuma pilnību, visas mūsu ticības

patiesības: Svēto Trīsvienību, iemiesošanas, pestīšanu. Pāvests Leons XIII Rožukroni saskatīja „visas kristīgās ticības saturu” un visu Evaņģēliju. Kaut arī Rožukronis nav liturģiska lūgšana, pāvesti to ļoti slavē un apstiprina dažādas Rožukroņa biedrības. Rožukroni var lūgties privāti vai medītēt kopīgi draudzēs, īpaši Rožukroņa mēnesī. Daudzās klosteru kopienās Rožukroni lūdzas kopīgi, jo tas dod ritmu un svētdara klostera ikdienu, kalpojot Dievam un cilvēkiem.

Rožukroni mēs slavējam Dievu, atdodam godu Dievmātei un reizē izlūdzam arī to, ko vēlamies saņemt, jo lūdzamies kopā ar viņu. Pāvests Leons XIII un viņa pēcteči izceļ Rožukroni kā vislabāko līdzekli pret ļaunumu, kas apņem mūsdienu pasauli un mūsu ģimenes. Atgādinot pāvesta Leona XIII vārdus, pāvests Pāvils VI vēlējas, lai „Rožukronis kļūtu par publisku un ikdienas vispārēju lūgšanu pārdabiskās svētās Baznīcas, tautu un visas pasaules vajadzībās”. Tā vienmēr ir bijusi un ir iedarbīga lūgšana visu zemes cilvēku grūtībās. Tā ir piemērota katram laikam, visos sabiedriskos apstākļos, ir katram pieejama un to novērtē pat zinātnieki.

Kāds piemērs no franču mikrobiologa un ķīmiķa Luija Pastēra, kurš izgudroja vakcīnu pret trakumsērgu un bija arī mūsdienu bakterioloģijas dibinātājs, dzīves. Daudzus tas var pārsteigt, bet viņš katru dienu lūdzās Rožukroni. Reiz, braucot vilcienā no Dižonas uz Parīzi, kā vienkārši ģērbies vīrietis, viņš lūdzās. Viņam blakus apsēdās students. Kad students to ievēroja, viņš sacīja: „Lūdzu, paklausiet manam padomam un izmetiet Rožukroni pa logu, un palasiet, ko par Dievu un ticību runā zinātne. Iedodiet man savu adresi, un es jums aizsūtīšu grāmatas, kas varēs būt labs palīgs šinī lietā”. Luijs Pastērs studentam iedeva savu vizītkarti, kur bija rakstīts – Luijs Pastērs, Parīzes Zinātnisko pētījumu institūta direktors. Varbūt tajā brīdī students saprata, ka Rožukronis un zinātne nav pretrunā. Luijs Pastērs lūdzās vilcienā, jo Rožukroni var lūgties visur un vienmēr. Patiesībā tā ir piemērota ikvienam, un katrs tajā atradis *barību* savai dievbijībai pēc savas vēlmes, iespējām un Dieva dotajām žēlastībām.

Tāpēc paturēsim to sirdī un pārdomāsim, kā to darīja Marija – Dieva Dēla, mūsu un visas Baznīcas Māte un Nemītīgā Palīdzība.

Priesteris
Juris Krisūns OSPPE

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Ģimene – vieta,
kur ticībā rast prieku

3.lpp. J. Salijs par svēto
godināšanu

4.–5.lpp. Ministrantu
svētceļojums uz Romu

6.lpp. Vecpils baznīcas
dārgumi

7.lpp. Miera sveiciens
svētajā Misē

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

Gimene – vieta, kur ticībā rast prieku

Ir cilvēki, kuri apgalvo, ka ģimene nav modē un nav iespējama uzticība uz mūžu...

Šādas domas ir dzirdētas, bet ģimeni nevar ievietot *lietu* sarakstā, kas var iziet no modes, kādā brīdī patikt vai nepatikt. Domājam, ka šāds viedoklis veidojas komerciālās vides iespaidā, kas uzspiež patērētāju domāšanas veidu. Šī vide mūs mudina iegādāties arvien jaunas preces, aktualizē mūsos vajadzību pēc tām, aicina iegādāties arī tad, kad vēl iepriekšējā prece nav nolietojusies. Līdzīga tendence tiek pārnesta no lietām uz cilvēkiem, attiecībām. Daļai sabiedrības, plašsaziņas līdzekļu ietekmē, arī rodas vēlēšanās lietot otru cilvēku, izvēlēties nākamo skaistāku, gudrāku. Šādu sabiedrisko domu pastiprina steiga lielās informācijas plūsmas iespaidā, kurā dzīvo, īpaši, jaunie cilvēki. Mēs gūstam bagātīgas zināšanas par to, kas notiek pasaulē, bet bieži vien nepazīstam savas jūtas, vajadzības, sevi. Tas var veicināt pārsteidzīgu secinājumu izdarīšanu attiecībā uz otru cilvēku. Attiecībām ir nepieciešams laiks. Laulāto attiecības un mīlestība nav tikai dāvana, tās ir uzdevums visa mūža garumā.

Ģimenē izdzīvota ticība

Dievs ar Sevi mūs iepazīstināja pirms bijām laulājušies. Viņš mums ļāva piedzīvot tuvas attiecības ar Sevi. Tas notika ļoti vienkārši caur svētdienas Svētajam Misēm, ikdienas lūgšanu. Laulībā dzīvojam gandrīz divdesmit gadus, bet līdz laulībai draudzējāmies divus gadus. Saderināšanās laikā apmeklējām jauniešu Sv. Mises Jēkaba katedrālē, kopā lūdzāmies Rožukroņa lūgšanu. Tagad saprotam, ka tas bija laiks, kad Dievs mūsu sirdis sagatavoja laulībai, Viņš veda mūs tuvāk pie Sevis. Ilgošanās pēc Viņa bija un ir Viņa Dāvana, ko mēs izdzīvojam, atsaucoties un uzturot attiecības ar Viņu. Savā ģimenē mēs savstarpēji runājam par Dievu, lēmumus cenšamies pieņemt saskaņā ar savu sirdsapziņu. Kopīgi lūdzamies vakara lūgšanas. Brīvdienās, īpaši, kad braucam mašīnā, kopīgi lūdzamies Rožukroni. Mūsu ģimenei īpaši tuvs ir svētais Jāzebs.

Uldis: „Man, kā vīrietim, svētais Jāzebs ir paraugs un stiprinājums, pie kura griezties. Es saprotu, ka ikdienā piedzīvoju savu nespēku, neziņu un vienlaicīgi lielo atbildību par ģimeni, bet sv. Jāzebs, visticamāk, izdzīvoja tieši to pašu, tomēr Dievs viņam uzticēja pašu dārgāko – Jēzu un Mariju. Viņi saņēma to, kas bija nepieciešams – drošību, iztiku, arī nepieciešamību palūgties un kaut ko nesaprast. Es arī līdzīgi pārdzīvoju savu vīrišķību un atbildību par tiem, kas man ir uzticēti un ir ļoti dārgi, bet man ir sv. Jāzebs, pie kura *drēbes malas* vienmēr varu *raustīt* un lūgt nākt man palīgā.”

Daina: „Mums ģimenē vien-

Foto no interneta

Pāvesta Franciska sasauktajā Bīskapu sinodes ārkārtas ģenerālajā sesijā, kas norisināsies Romā no 5. līdz 19. oktobrim, galvenā uzmanība tiks veltīta ģimenes jautājumiem

mēr bijusi tuva Dievmātes godināšana un cerība uz Viņas patvērumu, tāpēc jau no pirmajiem laulības gadiem katrs atsevišķi un, iespēju robežās, arī kopā lūdzamies Rožukroni.

Dieva darbi mūsu dzīvē

Jau kopš pašiem pirmsākumiem Dievs mūsu sirdīs ir ielicis vēlmi būt Viņa Baznīcā un pamazām ievēdīs „Laulāto Tikšanās” kustībā, kur liecinām par Dievu savā dzīvē. Mēs, tāpat kā visa „Laulāto Tikšanās” animatoru kopiena, saprotam patieso došanas būtību – kalpojot citiem, paši gūstam. Mums ir sirdī tuvs kāds diakona Gunāra Konstantinova bieži atkārtots teiciens: glābies pats un simtiem ap tevi tiks izglābti. Mēs cenšamies dzīvot saskaņā ar savu sirdsapziņu, cik Dievs dod mūsu nespēkā, un ar to dalāmies ar citiem. Mūsaprāt, liecībai ne vienmēr ir jābūt izteiktai vārdos. Mēs katru brīdi esam liecība, piemēram, mūsu bērniem, viņi tālāk savā dzīvē nesīs no mums saņemto tēvišķību, mātišķību, Dieva attēlu un vērtību hierarhiju. Un ir labi, ja apzināties savas vājības. Atmiņā palicis kāds gadījums, kad nepieņemami viens ar otru apmainījāmies viedokļiem un mūsu dēli to dzirdēja. Dāvids pēc visa dzirdētā teica: „Kad biju mazs, es domāju, ka man ir visideālākie vecāki pasaulē, bet tagad es redzu, ka jūs vēl neesat gatavi mirt! Rīt ejiet abi pie grēksūdes.”

"Laulāto Tikšanās" kustība

Jau 16 gadus kalpojam kā „Laulāto Tikšanās” kustības animatori, tas mums dod iespēju dalīties mīlestībā, kuru saņemam no Dieva. Jo vairāk dodam, jo vairāk saņemam un saprotam, ka tomēr vairāk saņemam, nekā dodam. Ceļā uz Debesīm par ceļabiedriem mums ir doti tik brīnišķīgi garīdznieki, ģimenes,

kas ir liels atbalsts. Vēlamies, lai mūsu dzīve nebūtu veltīta noddzīvota. „Laulāto Tikšanās” kustībā gūstam dziļāku izpratni katrs par sevi un arī viens par otru. Tā varam piedzīvot laulību kā Dieva īpašu iestādījumu, kurā esam laimīgi un izdzīvojam savu kristīgo aicinājumu.

Lūgšanas loma ģimenē

Esam sapratuši, ka bez lūgšanas nav jēgas visam pārējam, ko darām. Tad, kad ir ļoti daudz darāmā – lūdzamies. Daina: „Es katru rītu cenšos izbrīvēt mirkli, lai pirms darba dienas lūgtos Rožukroni. Dievs man ir devis tik dārgas dvēseles – manu vīru, mūsu dēlus, vecākus, māsas, brāli, 10 krustbērniņus, brīnišķīgas ģimenes „Laulāto Tikšanās” kustībā – es lūdzos par viņiem. Tikai tā varu būt mierīga, ka viņi dienas laikā tiks pasargāti visā, kur es savā cilvēciskajā ierobežotībā nespēju būt klāt.

Lūgšana ir dzīvu attiecību ar Dievu uzturēšana. Ja ilgāku laiku kādu cilvēku nesatiekam, ar viņu nesarunājamies, attiecības kļūst *vēsākas*, iespējams, pat maznozīmīgākas. Caur lūgšanu Dievs mūsu dzīvē ir reāla Persona, Kuru aicinām būt katra notikuma Saimniekam. Lūgšana ir arī dialogs – sadzirdēt, saprast, pieņemt, piedot – tās ir dzīvas attiecības ar savu Debesu Tēvu.

Vīrieša un sievietes dzimumatšķirības nozīme laulībā

Dzimumatšķirībai ir liela nozīme otra cilvēka pieņemšanā, saprašanā, arvien dziļākā iemīlēšanā. Uldis: „Es ilgu laiku nevarēju saprast, kāpēc Daina tik daudz runā, ja to pašu var pateikt dažos teikumos vai pat vārdos. Tikai izlasot par dzimuma atšķirībām, uzzināju, ka sievietes domā runājot, bet vīrieši izdomā un tad pasaka. Tas ir interesanti un vienlaicīgi ved uz savstarpējo

Foto no ģimenes personīgā arhīva

„Laulāto attiecības un mīlestība nav tikai dāvana, bet arī uzdevums,” uzskata Uldis un Daina Žurilo

atbildēja: „Mammu, Tu esi vienmēr priecīga, smaidīga, mīla (skatījos, ka Uldis nedaudz saskuma, jo nez ko varētu nozīmēt melnā krāsa ☺).” Bet tad mūsu dēls turpināja: „Tētis ir stiprs, drosmīgs, viņš visus mūs sargā.” O, tas mūs aizkustināja! Šis piedzīvojums mums māca to, ka katrs no mums ir tik ļoti atšķirīgs, bet ir svarīgi ar savu laulāto veidot dialogu, censties saprast un pieņemt otra atšķirību, nevis vērtēt, tiesāt un nosodīt.

Dialogs starp laulātajiem un ar bērniem

Dialogam ir nenovērtējama loma jebkurās attiecībās, tāpat arī ar bērniem. Daina: „Es laikam piedzīvoju lielākos laimes brīžus tad, kad vakaros visi esam istabā, runājamies, dalāmies par piedzīvoto, kopā smejamies. Es sajūtos mīlētā, pieņemta, drošībā un domāju, ka līdzīgi jūtas mūsu bērni. Pēc profesijas esmu psihologs un labi saskatu dialoga nozīmi ikkatrās vecāku un bērnu attiecībās. Katrā vecumposmā mums, vecākiem, jāspēj veidot nedaudz atšķirīgs dialogs, tomēr, tam vienmēr jābūt cieņas piepildītam. Bērni caur patiesu sarunu jūtas saprasti, vērtīgi, viņiem pašiem veidojas priekšstats par sevi – kāds es esmu, kādu mani redz vecāki un kāds es varu kļūt. Saruna lielā mērā mūs veido, veido personību, attiecības, sakārto jūtas, piepilda lielu daļu vajadzības.

Ja laulātie ir atvērti Dieva žēlastības darbībai savā dzīvē, ja pēc Tās ilgojas un attiecīgi rīkojas, tad ģimene var kļūt par mājas Baznīcu.

Uldis un Daina Žurilo

Monoteisms* un svēto godināšana

Jaceks Salijs OP

Reizēm ir dzirdams absurds apgalvojums, ka svēto kulta ir aizstājis elku godināšanu un ka praktiski tas ir tās pašas iepriekšējās elkdievības kulta turpinājums. Vispirms mēģināsim vērīgi ielūkoties vēsturē, lai saprastu, cik ļoti pārliecināti pretinieki daudzdievībai bija agrīnie kristieši, bet vienlaikus viņi bija nepārprotami droši par to, ka svēto godināšanai ar elkdievību nav nekā kopīga. Vērtīgi ir zināt arī to, ka kristīgā dievbijība ļoti ātri noteica svētajiem attiecīgo vietu Baznīcas dzīvē.

Vispirms atsauksos uz ļoti interesantu liecību, kas atrodama Smirnas bīskapa Polikarpa mocekības aprakstā – savā jaunībā viņš bija apustuļa Jāņa māceklis. Lūk, kad apmēram 156. gadā viņš mira mocekļa nāvē, prokonsuls negribēja atdot viņa mirstīgās atliekas, jo „it kā mēs varētu pamest Krustā Sisto un atdot dievišķo godu Polikarpam”. Šis īsais fragments reģistrē divas svarīgas parādības. Pirmkārt, pat nekristieši šajā laikā pamanīja, ka Baznīcā tiek godināti mocekļi. Otrkārt, pārmetums tam, ka it kā šī godināšana varētu būt pielūgsme, kas pienākas vienīgi Dievam, to laiku kristiešiem šķita tik absurds, ka pati tā izsacīšana atklāja pārmetuma nepamatotību.

Mocekības apraksta autors stāsta, ka galu galā kristiešiem izdevās izglābt tās mirstīgās atliekas, kas nesadega (jo Polikarps nomira kā *dzīva lāpa*), pateicoties tam mums ir ļoti svarīga liecība par to, kādā veidā to laiku Baznīca godināja savus mocekļus: „Tātad tikai vēlāk mēs varējām savākt viņa kaulus, kas vērtīgāki par zeltu un dārgakmeņiem un nolikt tos attiecīgā vietā. Pateicoties Dieva žēlastībai, iespēju robežās mēs tur pastāvīgi pulcēsimies viņa mocekības dzimšanas dienā un ar prieku to svinīgi atzīmēsim, pieminot tos, kas jau ir uzvarējuši cīņā, un tai gatavojot tos, kas to vēl nav pieredzējuši.”

Tagad gribu pievērst uzmanību atziņai, kuru atstāja sv. Augustīns. Ļoti radikāli viņš nosodīja daudzdievības kultu, bet vienlaikus bieži godināja svētos, kas pirms mums aizgājuši mūžīgajā dzīvē. Šī sv. Augustīna doma ir vērtīga īpaši tāpēc, ka tajos laikos daudzdievību praktizēja tūkstošiem cilvēku. Augustīns rakstīja, ka starp elku kultu un svēto kultu pastāv apmēram tāda pati atšķirība kā starp ellī un Debesīm.

Sekojoš agrākiem Baznīcas tēviem sv. Augustīns pagānu dievos saskatīja ļaunos garus: „Taču tikai viens Dievs var savu radību padarīt pilnīgi laimīgu. Tieši Viņš ir savu eņģeļu un svēto mūžīgās

Fra Andželiko
”Debesu
Karaliene”

laimes avots.” Tāpēc svēto karstās ilgas – jo viņi ir labi un mums vēl labo – ir mūs pievērst vienīgā un patiesā Dieva pielūgsmei. „Ja viņi mūs mīl un vēlas, lai mēs būtu laimīgi, tad noteikti viņi vēlas, lai mēs saņemtu šo laimi no turienes, no kurienes to saņem viņi paši... Viņi nevēlas, lai mēs tos godinātu kā dievus, bet grib, lai mēs kopā ar viņiem pielūgtu viņu Dievu, kurš ir arī mūsu Dievs. Viņi vēlas nevis to, lai mēs viņiem saliktu upurus, bet gan to, lai mēs kopā ar viņiem būtu upuris Dievam (..) Tātad, kuriem eņģeļiem mums jātic attiecībā uz laimi un mūžīgo dzīvi? Vai tiem, kuri paši grib ar reliģiskiem rituāliem tikt godināti, pieprasot no mirstīgajiem, lai viņu dēļ rīkotu dievkalpojumu vai viņiem saliktu upurus? Vai tomēr tiem, kas sludina, ka visa pielūgsme pieder vienīgajam Dievam, visu lietu radītājam un aicina ar patiesu dievbijību pielūgt To, kura skatīšana piepilda viņus ar laimi un arī mūs darīs laimīgus.”

Tādēļ sv. Augustīnam kā Hiponas bīskapam nebija šaubu, ka tad, ja pagānu dievi sev pieprasa godu, kas pienākas vienīgajam Dievam, tad tie vienkārši ir nešķīstie gari.

Mūsdienās, kad jau divdesmit gadsimtus pa zemi izplatās priecīgā vēsts, ka

Dievs ir mīlestība, nereti nespējam saprast, cik ļoti pagānu reliģiozitāte balstījās bailēs. Cilvēki pielūdza dievus, jo no viņiem vienkārši baidījās. Baidījās, ka dievi var atbērties un sūtīt kādu nelaimi, ja netiks pietiekami godināti. Šādas izjūtas radās arī kristītajiem, kas nesen bija atgriezušies, kuri vēl pietiekami nebija sapratuši, ka mīlošais Dievs patiešām ir visvarens, un reizēm izjuta vilinājumu drošības pēc arī velnam laiku pa laikam *nolikt svečtī*. Arī kristīgā mācība par labajiem eņģeļiem dažreiz viņos raisīja jautājumus, vai gadījumā nebūtu vērts izlūgt no tiem labvēlību, godinot viņus kā dievus.

Sv. Augustīns centās kļiedēt šādas šaubas, bet, pirmkārt, norādīja uz to bezdievību. Viņš atgādināja, ka gan apustuļi (Apd 14,13–18), gan arī eņģelis no Atklāsmes grāmatas (Atkl 19,10) stipri pretojās, lai viņiem tiktu dots dievišķais gods.

„Lai neviens nesaka: baidos, ka uz mani neapvainojas mans eņģelis, ja es negodināšu viņu Dieva vietā. Tieši tādā gadījumā viņš uz tevi dusmosies, kad tu gribēsi atdot viņam dievišķo godu. Taču viņš ir labs un mīl Dievu. Līdzīgi kā dēmoni dusmojas, ja tie netiek godināti, tāpat arī eņģeļi ir sašutuši, ja kāds godina viņus

Dieva vietā. Tomēr, lai tava vājā sirds nesaka: tātad, ja dēmoni dusmojas, ka netiek godināti, tad es baidos apvainot dēmonus.”

Lūk, tas pats sv. Augustīns, kas to visu runāja un rakstīja, godināja svētos mocekļus, bieži svinēja Svētās Mises viņu nāves gadadienās un šajās reizēs teica simtiem sprediķu, no kuriem daži desmiti ir saglabājušies līdz mūsdienām. Sakarā ar to, ka daudzi tā laika Hiponas pilsoņi godināja pagānu elkus, sv. Augustīns daudzkārt norādīja uz bezdibeni, kas ir starp elku kultu un mūsu svēto kultu. Darbā ”Par Dieva valstību” viņš raksta: „Mēs neesam šiem mocekļiem devuši ne svētnīcas, ne priesterus, ne rituālus, ne upurus, jo viņi nav mūsu dievi: tieši viņu Dievs vienlaikus ir arī mūsu Dievs. Bez šaubām, mēs godinām viņu piemiņu kā Dieva svētos cilvēkus, kuri līdz pat savai fiziskai nāvei cīnījās par patiesību (..) Šajās svinībās runa ir par to, lai mēs pateiktos Dievam par viņu uzvarām un paši, piesaucot Dieva palīdzību, atjaunotu piemiņu par viņiem un savstarpēji viens otru mudinātu iegūt līdzīgus *vainagus* un *balvas*.”

Ir vērts pieminēt bīskapa Ambrozija slaveno teikumu, kurš bija liels Jaunavas Marijas godinātājs antikajā Baznīcā. Šis teikums uzrakstīts apmēram

381. gadā un skan šādi: „Marija bija Dieva svētnīca, nevis svētnīcas dievs. Tāpēc vienīgi Tam jāatdod dievišķais gods, kas šajā Svētnīcā darbojas.”

Jau pagājuši 1600 gadi, kad Ambrozijs pildīja Baznīcā ticības skolotāja kalpošanu, bet par Dievmāti Baznīca arvien māca to pašu: Mēs viņu godinām, lai Dievu slavētu par to, ka tik izcilas dāvanas Viņš deva cilvēkam, bet pašā Marijā mēs saskatām Kunga Kalponi, kas mūs aicina pildīt visu, ko saka viņas Dēls (sal. Lk 1,48 – 55; Jņ 2,5).

Pateicoties svēto godināšanai Baznīca var dziļāk izprast savu identitāti, kas nozīmē, ka savstarpējas brālības saites vieno ne tikai mūs, kas šobrīd svētceļojam uz mūžīgo dzīvi, bet visus Baznīcas locekļus, arī tos, kas jau ir sasnieguši mūžīgo dzīvi. Par to skaidri varam lasīt vēstulē ebrejiem: „Bet jūs esat tuvojušies Siona kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei, un daudzu tūkstošu eņģeļu sapulcei, un debesīs pierakstīto pirmdzimušo draudzei, un Dievam, visu tiesātājam, un taisnīgajam, pilnību sasniegušajam dvēselēm, un Jaunās derības vidutājam Jēzum, un aplacīšanai asinīm, kas spēcīgāk runā nekā Ābela.” (Ebr 12,22–24)

Tā kā mēs, kas esam vēl tikai ceļā uz mūžīgo dzīvi, lūdzamies cits par citu, tad nevarētu pieļaut pat domu, ka svētie, kuri jau ir pilnīgā vienībā ar Kristu, varētu neaizbilst par mums pie Dieva.

Es domāju, ka tiem kristiešiem, kam ir šaubas par svēto godināšanas pamatotību, vajadzētu padziļināt savu izpratni par to, kas mūsu lūgšanai citam par citu piešķir vērtību. Par šādu lūgšanu daudzkārt varam lasīt Jaunajā derībā. Lūk, vienīgi Kristum ir spēks sekmīgi par mums aizbilst pie sava Tēva. Mana lūgšana par tevi (līdzīgi kā tava – par mani) var būt auglīga tikai tādā pakāpē, kādā es pats jau esmu vienots ar Kristu. Pašlaik es vēl esmu grēcīgs, vēl man ir tālu līdz pilnīgai vienotībai ar Kristu. Bet, tā kā manas pārveidošanās process, kas mani dara arvien līdzīgāku Kristum, jau ir sācijas, tad manā lūgšanā zināmā veidā jau izpaužas vienīgi Kristus sekmīgā lūgšana.

Lūk, svētie jau tagad pilnīgā veidā ir vienoti ar Kristu, viņi pilnīgi bez atlikuma pieder Viņa Miesai, kas ir Baznīca. Tāpēc viņu lūgšana par mums ir nesalīdzināmi ražīgāka, nekā mūsu lūgšanas citam par citu. Jo viņu lūgšanā bez jebkādiem šķēršļiem jau var izpausties vienīgi Kristus sekmīgā lūgšana.

No poļu valodas tulkoja
pr. **Oskars Jablonskis OP**

**Monoteisms – viendievība*

Vecpils Sv. Laurencija baznīcas dārgumi

Vecpils mūra katoļu baznīca celta 1644. gadā un veltīta svētā Laurencija godam. Vēlāk tā tika sagrauta, bet Vecpils muižas īpašnieks, poļu kara spēka virsnieks Otto Ernests fon Rappe 1700. gadā dievnamu atjaunoja. Par to liecina uz baznīcas mūra ārpusē dzelzi kalts gadaskaitlis un uz torņa dzelzī veidoti burti: "OERCM", "AERGK", kas varētu būt dibinātāja un viņa kundzes Annas Elizabetes iniciāļi. Vecpils baznīcai bijušas arī divas filiāles Ilmajā un Aizputē. Pie Vecpils baznīcas tikusi ierīkota bibliotēka ar garīga satura grāmatām latīņu valodā, darbojusies arī skola, ko dibinājis bīskaps Volončevskis. Kokgriezumus baznīcā darinājis Vecpils prāvests Antons Krauss.

Sākotnēji baznīcā bijis tikai viens altāris ar Dievmātes gleznu. Prāvesta Sandoviča darbības laikā (1829-1859) ticis ielikts otrs altāris, bet prāvesta Tomaševska kalpošanas laikā (1859-1880) uzbūvēts trešais. Zem galvenā altāra atrodas kriptā mirušajiem. Kreisajā pusē atrodas Svētā Jāzepa altāris ar svētā gleznu un kokgriezumiem. Labajā pusē – kokgriezumiem bagāts Jēzus Sirds altāris. Pie sakristejas durvīm novietots īpatnējs krēsls dievnama cēlājam. Kora telpās atrodas ērģeles, kuras 2006. gadā tika atjaunotas par pasaulē pazīstamās poļu operdziedātājas Jadvigas Rappes līdzekļiem un inaugurētas ar dziedātājas sniegto koncertu.

Izsmēlošie priesteri un Baznīcas vēstures doktora ANDRA PRIEDIS komentāri Vecpils baznīcas interjeram ļauj kaut neklātienē atklāt tos dārgumus, kas slēpjas šajā ārēji necilajā dievnamā.

Vecpils baznīcas interjers ar altāra retablu, kanceļi un ērģeļu luktus veido unikālu un pat mazliet noslēpumainu kompozīciju krāšņāko Latvijas dievnamu saimē. Latvijas Mākslas akadēmijas ilggadējā pasniedzēja, mākslas zinātniece Elita Grosmane ir veltījusi Vecpils baznīcas izpētei daudz gadu darbu, bet arī šie skrupulozie pētījumi tik un tā ir ļāvuši mums saglabāt pietiekoši daudz neatrisinātu mīklu par šo ansambli. Mākslas vēsturē tiek vilktas paralēles starp Vecpils baznīcu Kurzemē un Subates luterāņu baznīcu Sēlijā, un Stelmužes baznīcu uz Latvijas un Lietuvas robežas. Minētos dievnamus vieno interjera autora aizraušanās ar baroka dinamikas iedvesmotām formām, par ko varam pārliecināties, paraugoties kaut vai uz altāra retabla vertikālo asi, ko veido pilastru un kolonnu pāris. Vertikālo dimensiju akcentē kontrasts starp lēzenajiem pilastriem un vijīgajām kolonnām, kuras mēdza saistīt ar priekšstatiem par ķēniņa Zālamana tempļa greznību. Floreālie elementi – vīnstīgas, vīnogu ķekari un ziedu vijas – ticīgajiem liek atcerēties par Radītāja dāvatā Ēdenes dārza pārpilnību, bet vienlaikus – kā Euharistiskā upura galda noformējums – liek apbrīnot vēl pilnīgāko Jaunās Derības upura bagātību. Kristus sakramentālā klātbūtne uz altāra ir nebeidzams kāzu mielasts, kurā kā Kānas kāzās Viņš saviem viesiem liek baudīt vislabāko no saviem krājumiem.

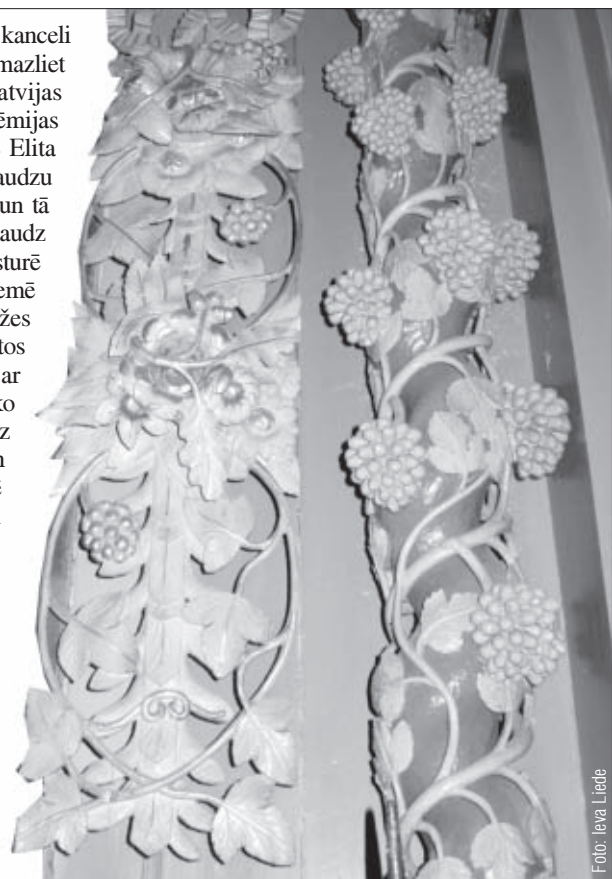

Foto: Ieva Liede

SKAIDROJOŠĀ VĀRDNĪCA

Retabls – altāra dekoratīvā, paaugstinātā daļa.

Pilastrs – izvirzījums ar taisnstūrveida šķērsgrīzumu sienas vai staba virsmā.

Baptistērijs – speciāla telpa vai trauks kristīšanai.

Dalmātika – diakona liturģiskais tērps.

Cik ticīgo paaudzes mūžīgajai dzīvei atdzemdinātas pie Vecpils baznīcas baptistērija jeb kristāmtrauka! Svētītā ūdens lāses dziedinoši lāsoja pār jaunkristīto galvām, bet visi klātesošie kristību liecinieki klusā cieņā noraudzījās rita svētsvinībā, pārdomājot katrs savu kristībā saņemto žēlastības dāvanu. Pirms simts gadiem kādā Venēcijas novada baznīcā kristības sakramentu saņēma nēģeru verdzene, vēlākā svētā Džusepina Bakhita. Kļuvusi par klostera māsu, viņa bieži atgriezās pie kristāmtrauka, kurā bija kļuvusi par Dieva bērnu, lai pāri plūstošās pateicības jūtās to apkamptu un pārklātu skūpstiem. Vecpils baznīcas baptistērijs ir vērtīgs mākslas piemineklis, draudzes ticīgajiem varbūt nevajadzētu noberzt tā krāsu, paužot savu pateicību par lielo Dieva dāvanu, bet drīzāk uz savas dzimtenes baznīcu atvest nokristīt savus bērnus, mazbērnus un krustbērnus. Jāņa Kristītāja kristību žestam paceltā roka kompozīcijā uz kristāmtrauka vāka aicina katru no mums novērtēt kristību dāvanas skaistumu.

Foto: pr. Mariuss Kempa

Foto: Ieva Liede

Katoļu baznīcās bieži nesastapsim Debesu Tēva figurālu attēlu. Vecpils dievnamā ir sava veida izņēmums – virs tabernākula nostādīta svētišķā Dieva Tēva kompozīcija. Dievlūdžē, kas tuvojas altārim, lai baudītu Visdārgo Kristus Miesu un Asinis, sagaida Dieva Mīlestības zīme – svētībai pacelta labā Dieva roka, bet kreisā norāda uz leju, uz Jēzus upuri Euharistijā. Patiesībā kompozīcija sevī ietver visu Trīsvienību: no mākoņiem, tas nozīmē no augšas, pie mums kā balodis nolaižas Svētais Gars, bet altāra centrā Krustā sistā figūra. Protams, vizuāli altāra retablā košāko laukumu veido dievnama Svētā aizbildņa Labrenča jeb Laurencija svētglezna kompozīcijas dziļumā.

Glezna ar Romas mocekli sarkanajā diakona dalmātikā, kas izteiksmīgi atspieš uz savas mocekības rīka un kam pie kājām pland spožas uguns liesmas, atļaujot viņam iemantot mūžam zaļojošo mocekļa palmu, Vecpils baznīcas galvenā altāra kompozīciju ir papildinājusi simts gadus vēlāk pēc oriģinālo kokgriežu tapšanas laika. Taču rezultātā tapusi kompozīcija piešķir papildus akcentu altāra kā Dieva un dievlūdžēja tikšanās vietai – katrs no mums esam aicināti kļūt par uzvarētājiem šīs zemes cīņā. Svētišķā Debesu Tēva roka aicina nebaidīties un izvēlēties solīt uz svētumu.

Turpinājums nākamajā numurā

Miera sveiciens Svētajā Misē

Pareizi pasniegts miera sveiciens starp Sv. Mises dalībniekiem bagātina paša rituāla nozīmi

„Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu” (Jņ 14,27) – tie ir vārdi, ar kuriem Jēzus, pirms uzņēmās ciešanas, apsolīja saviem mācekļiem, kas bija sapulcējušies Pēdējo Vakariņu telpā, ka viņiem dos miera dāvanu, lai viņos ielietu prieka pilno pārliecību par savu pastāvīgo klātbūtni. Pēc savas augšāmcelšanās Kungs izpilda savu solījumu, nostājoties viņu vidū vietā, kur viņi atradās, baidīdamies no jūdiem, un sakot: „Miers jums.” (Sal. Jņ 20,19–23) Atpirkšanas auglis – miers, ko Kristus atnesa pasaulē ar savu nāvi un augšāmcelšanos, ir dāvana, ko Augšamcēlušais joprojām šodien turpina sniegt savai Baznīcai, kura ir pulcējusies uz Euharistijas svinēšanu, lai liecinātu par to ikdienas dzīvē.

Ja ticīgie neizprot un caur rituālajiem žestiem neizdzīvo miera ritu tā istajā nozīmē, tad vājinās arī paša miera kristīgā izpratne un tiek ietekmēta viņu *auglīgā* piedalīšanās Euharistijā. Tāpēc tiek sniegtas dažas vadlinijas, piedāvājot Bīskapu konferenču gudrai izvērtēšanai dažus praktiskus ieteikumus:

a) Beidzot jāprecizē, ka miera ritam jau piemīt sava dziļā lūgšanas nozīme un miera dāvāšana Euharistijas kontekstā. Pareizi pasniegts miera sveiciens starp Svētās Mises dalībniekiem bagātina paša rituāla nozīmi un piešķir tam īpašu izteiksmi. Tādēļ ar pilnām tiesībām varam apgalvot, ka nav runa par to, ka drīkstētu aicināt *mehāniski* sniegt savstarpēju miera sveicienu. Ja var paredzēt, ka konkrētu apstākļu dēļ to nevarēs sniegt pienācīgā veidā, vai tiek pamatoti atzīts, ka zināmos apstākļos to labāk nesniegt, tad to var izlaist un tas pat ir jāizlaiž.

b) Pamatojoties uz šīm pārdomām, varētu ieteikt Bīskapu konferencēm nākotnē, izdodot jaunus Misāles, pārdomāt, vai jau nevajadzētu mainīt savā laikā ieviestā miera sveiciena sniegšanas veidu. Piemēram, tajās vietās, kur

priekšroka tikusi dota familiāriem un laicīgiem sveiciena žestiem, pēc šo gadu pieredzes, tos varētu aizstāt ar citiem specifiskākiem žestiem.

c) Katrā ziņā, miera sveiciena laikā vajadzēs galīgi izskaust tādas dažas novirzes kā:

- “Dziesmas par mieru” ieviešana, kas Romas ritā neeksistē (Romā ritā tradicionāli nav paredzēta dziesma par mieru, jo laiks ir ļoti īss un tas ir domāts, lai apmainītos ar miera sveicienu tikai ar tiem, kuri atrodas vistuvāk. Savukārt, dziesma par mieru vedina veltīt miera sveicienam daudz vairāk laika).

- Ticīgo pārvietošanās un savas vietas atstāšana, lai savstarpēji apmainītos ar miera sveicienu.

- Priestera attālināšanās no altāra, lai pasniegtu miera sveicienu kādam ticīgajam.

- Dažos gadījumos – Lieldienās un Ziemassvētkos, vai ritu svinēšanas laikā, piemēram, Kristības, Pirmās Svētās komūnijas, Iestiprināšanas, Laulības, Ordinācijas, klosterlaužu svētsolījumu salikšanas vai izvadīšanas pēdējā gaitā laikā – izmantot miera sveicienu kā izdevību, lai apsveiktu klātesošos, izteiktu tiem novēlējumus vai līdzjūtību (sal. Romas Misāles vispārējās normas: „Pienākas, lai katrs dotu miera sveicienu tikai tiem, kuri atrodas vistuvāk, un tas jādara bez pārmērībām”; „Priesteris var dot miera sveicienu kalpotājiem, taču vienmēr paliekot presbitērijā, lai netraucētu dievkalpojuma norisi. Viņam tāpat jārikojas arī tad, ja kāda pamatota iemesla dēļ grib sniegt miera žestu dažiem ticīgajiem”; DIEVIŠKĀ KULTA UN SAKRAMENTU DISCIPLĪNAS KONGREGĀCIJA, Instr., *Redemptionis sacramentum*).

d) Visas Bīskapu konferences tiek aicinātas sagatavot liturģiskās katehēzes par miera rita nozīmi Romas liturģijā un par tā pareizu īstenošanu Svētās Mises svinību laikā. Šajā sakarā ”Dievišķā

kulta un sakramentu disciplīnas kongregācija” pievieno šim apkārtrakstam dažas orientējošas idejas.

Mūsdienu katoļticīgo nopietnas iesaistīšanās taisnīgākas un mierīgākas pasaules veidošanā panākšana ir saistīta ar miera dziļāku izpratni kristīgajā nozīmē. Tas, savukārt, lielā mērā ir atkarīgs no nopietnības, ar kādu mūsu vietējās Baznīcas pieņem un lūdz miera dāvanu, un ļauj tai izpausties liturģijas svinībās. Tāpēc uzstājam un aicinām, lai šajā jautājumā tiktu sperti efektīvi soļi, jo no tā ir atkarīga kvalitatīva mūsu piedalīšanās Euharistijā un auglīga iesaistīšanās miera veicināšanā, kā tas ir izteikts ”Kalna svētībās”, kur tiek runāts par miera nesējiem un veicinātājiem (sal. Mt 5,9 un sekoj.).

Tāpēc šo pārdomu beigās mudinām bīskapus un, viņu vadībā, priesterus pievērst nopietnu uzmanību miera rita garīgajai nozīmei Svētajā Misē, savā liturģiskajā un garīgajā formācijā un ticīgo katehēzē, un padziļināt šīs nozīmes izpratni. Kristus ir mūsu miers (sal. Ef 2,14). Viņš ir tas dievišķais miers, ko pasludināja pravieši un eņģeļi, un ko Viņš atnesa pasaulē caur savu Lieldienu noslēpumu. Šo Augšamcēlušā Kunga mieru piesaucam, sludinām un izplatām liturģijas svinību laikā – arī caur cilvēcisku žestu, kas tiek paaugstināts līdz sakrālajai sfērai.

Dievišķā kulta un sakramentu disciplīnas kongregācija: kardināls Antonio Kaņizaress Ljovera – prefekts, arhibīskaps Arturs Roše – sekretārs

2014. gada 7. jūnijā Svētais tēvs aprobēja un apstiprināja šī Dievišķā kulta un sakramentu disciplīnas kongregācijas sagatavotā apkārtraksta saturu un pavēlēja tā izdošanu. Dievišķā kulta un sakramentu disciplīnas kongregācijas mītne, Vasarsvētkos, 2014. gada 8. jūnijā

Kuldīgas Svētās Trīsvienības draudzē

Piektdienās no 15.00 līdz 17.00 ”Pēcpusdiena Mazajiem, Vidējiem un Lielajiem”.

Pēc skolas tiek gaidīti tie, kuri vēlas kopīgi un saturīgi pavadīt laiku.

Oktobrī jauno mācību gadu sāks **”Dieva Bērnu Oāze”**, kurā darboties aicināti gan mazie 4 – 6 gadus vecie bērni, gan tie, kuri vēlas sagatavoties Pirmajai Svētajai komūnijai, kā arī pusaudži.

Tikšanās mazuļu māmiņām – “Kopā ar Mariju uzlūkot Kristu”

Iespēja laiku pavadīt sarunās, atpūtā, lūgšanā un rūpēs par savas sirds izglītošanu. Pirmā tikšanās – **22. oktobrī 11.00**

No 25. līdz 30. oktobrim

Skolēnu rudens brīvlaikā dominikāņu māsas Kuldīgā gaidīs 4. – 6. klašu skolēnus **nometnē ”Patiesie dārgumi”**.

Pieteikšanās pa tālr. 26770342 pie m. Agneses.

1. un 2. novembrī

7. – 8. klases skolēni aicināti uz **”Piestātņi pusaudžiem”**, kas noteikti nebūs vienīgā šāda veida tikšanās.

27. oktobrī 11.00

Liepājas Universitātes zālē

Liepājas pilsētas domes Reliģisko lietu komisija

kopā ar Liepājas kristīgajām draudzēm

organizē konferenci pedagogiem

“SKOLOTĀJS – KRISTIETIS”.

Lektore: Gabriela Kubia (Vācija) – socioloģe, publiciste

Tēma: Par ģimenes un dzimuma vērtībām

Dalības maksa – 2 EUR

Aicināti visi interesenti!

Liepājas diecēzes Sv. Pāvila rekolekciju māja Kuldīgā (Liepājas ielā 6) ir atvērta visiem, kas vēlas rīkot dažādus kristīgus pasākumus – gan grupās, gan individuāli, kā arī atpūtai.

Pieteikšanās pa tālr. 26770342 pie m. Agneses

vai e-pastu: misionaresopkuldiga@gmail.com

Kurzemes bīskapijas portāla

www.katedrale.lv

sadaļā **”Palasīsim...”** ir iespēja lasīt **”Nāc”** numurus PDF formātā.

Dieva raža kopienā "Chemin Neuf"

Foto: Modris Skujņš

Kopienas "Chemin Neuf" kuplā saime, tiekoties Liepājā, Karostā

Dienu no dienas rudens krāsojas arvien košākās krāsās, un ir pienācis ražas laiks. Dieva dotās žēlastības pēdējos mēnešos nobriedinājušas konkrētus *augļus* arī kopienas "Chemin Neuf" dzīvē.

Īpaši priecājamies par diviem brāļiem un trim māsām Kristū, kas,

atsaucoties savam aicinājumam, kalpot Dievam kopienā, ir salikuši savus solījumus gluži nesen – augusta beigās. Viņu vidū ir ģimene, kas atgriezies no formācijas cikla Spānijā un tagad dzīvo kopienas mājā Liepājā. Ceļu uz kopienu turpina gan katoļu, gan

luterāņu brāļi un māsas – tie, kuriem ir tuvs kopienas "Chemin Neuf" garīgums un kuri ir aicināti un vēlas iesaistīties tās dzīvē. Pieaudzis arī kopienas draugu loks, kas paliek savstarpējā sadraudzībā un piedalās dažādās kopienas misijās.

Viena no nozīmīgākajām ko-

pienas misijām aizvadītajā vasarā bija "Kānas sesija", kas notika jūlijā Saldus Sv. Gregora Kristīgās kalpošanas skolā. Tā bija jau 21. "Kānas sesija" Latvijā. Arī šogad Evaņģēlija vēsts pasludināšana ļāva laulātajiem pāriem un ģimenēm piedzīvot garīgu atjaunotni un patiesāk apzināties savu aicinājumu. Lai pieaugušie sesijas dalībnieki varētu vairāk laika pavadīt savā pāri, kalpotāji (pamatā kopienas un "Kānas brālības" locekļi) gādāja par mazo bērnu *skoliņu* turpat Saldū un par pusaudžu nometni Liepājā.

Augustā kopienas brāļu un māsu organizēts autobuss ar 32 Latvijas jauniešiem devās uz kristīgo festivālu "Welcome to paradise" (no angļu val. – laipni lūgti paradīzē) Otkombas abatijā, Francijā. Tas bija iespēju laiks, kur garīga rakstura pasākumi mijās ar aktīvu atpūtu un starpnacionālu sadraudzību.

Var teikt, ka arī Latvijā kopienas sadraudzības un formācijas nedēļa augusta beigās pagāja starpnacionālā gaisotnē, jo viesos uz Liepāju bija atbraukuši brāļi un māsas no Lietuvas. Turpinot lūgt un cerēt uz kopienu savā zemē, viņi vēlējās iepazīt kopienas veidošanās pieredzi Latvijā.

Esam priecīgi un pateicīgi

Dievam par būtiskiem uzlabojumiem kopienas mājā Liepājā – šovasar atjaunots jumta segums un uzstādīts apkures katls. Šie darbi paveikti ar organizācijas "Renovabis" finansiālo atbalstu. Turpinās citi telpu labiekārtošanas darbi, lai nodrošinātu piemērotus sadzīves apstākļus kopienas organizēto pasākumu dalībniekiem. Jau 4. un 5. oktobrī, jauno sezonu sākot, savā mājā pulcēsies kopienas locekļi, savukārt, novembra trešajā nedēļā te notiks atvērtās klusuma rekolekcijas pēc sv. Ignācija garīgajiem vingrinājumiem.

Kopienas organizētie pasākumi notiek ne tikai Liepājā, bet arī citviet Latvijā. Oktobrī atkal sāksies lūgšanu vakari Rīgā Sv. Terēzes draudzes mājā – tie gaidāmi katra mēneša otrajā un ceturtajā otrdienā. Smiltēnē lūgšanu grupā pulcēsies vidzemnieki. Turpināsim misiju "Net for God", rādot jaunas filmas vairākās vietās Rīgā un citās Latvijas pilsētās.

„Tas ir tā Kunga darbs”, ka soli pa soli virzāmies uz priekšu un Dievs dod tik, cik spējam celt. Mēs zinām, ka plaujamā daudz, bet strādnieku maz, tāpēc lūgšana ir pirmais solis mūsu ceļā uz aicinājuma piepildīšanu.

Antra Jāņkalna

Kas jauns Kuldīgas Sāpju Dievmātes klosterī un Sv. Pāvila rekolekciju mājā?

Jēzus un Marijas Dominikāņu māsas misionāres Kuldīgā kalpo un dzīvo jau deviņus gadus, no kuriem sešus māsa Agnese Vrubļevska var saukt par savējiem, jo Kuldīgā ieradās 2005. gadā un pēc neilga pārtraukuma tur atgriezās atkal. Atskatoties uz aizvadīto laiku, „vislielākais prieks ir par draudzes kopienu un par bērniem, kuri apmeklējuši svētdienas skolu un nometnes, un tagad jau ir izauguši, bet turpina veidot savas attiecības ar Dievu, atzīst m. Agnese.

Šobrīd Kuldīgas Sāpju Dievmātes klosterī ir atgriezušies klostermāsa Katrīna Kučera un pēc Ukrainā aizvadīta kalpošanas gada ieradusies māsa Mārīte Martukāne. Šogad kopienas priekšnieces pienākumu pildīšana pirmo reizi ir uzticēta m. Agnesei. Ikdienā māsa

Agnese rūpējas par muzikālo skaņējumu svētdienas Svētajā Misē – vada sholu, kurā tiek dziedāti gan gregoriskie dziedājumi, kas tulkoti latviski, gan pārējais repertuārs. Oktobrī jauno mācību gadu sāks "Dieva Bēnu Oāze", kurā darboties aicināti gan mazie 4 – 6 gadus vecie bērni, gan tie, kuri vēlas sagatavoties Pirmajai Svētajai komūnijai, kā arī pusaudži. Tiek plānotas lūgšanu grupas tikšanās pieaugušajiem, kurās varēs padziļināt izpratni par svētdienu Svēto Rakstu lasījumiem. Vērojot draudzes cilvēku vajadzības, ir iecere rīkot tikšanās mazuļu māmiņām – „Kopā ar Mariju uzlūkot Kristu”, kurās laiku varētu pavadīt sarunās, atpūtā, lūgšanā un rūpēs par savas sirds izglītošanu.

Ieva Liede

Foto no OP māsu personīgā arhīva

Kuldīgas dominikāņu māsu klosterī tagad dzīvo m. Agnese (pirmā no kreisās), m. Katrīna un m. Mārīte

Alsungā svin Miķeļdienu

Svinīga Euharistiskā procesija apkārt baznīcai

Alsungas katoļu draudzes dievnama aizbildņa erceņģeļa Miķeļa svētki iesākās piektdienas pievakarē ar Alsungas mūzikas skolas audzēkņu koncertu, un turpinājās ar latīņu valodā svinētu Svēto Misi, ko vadīja Kuldīgas Sv. Trīsvienības Romas katoļu draudzes prāvests Mihails Volohovs. Kopā ar viņu Alsungā ieradās arī baznīcas koris "Shola Cantorum Goldingensis" un ērģeliece Annija Veitnere – tieši viņai bija tas gods pirmajai izmēģināt pirmo atjaunošanas kārtu piedzīvojušās Alsungas dievnama ērģeles.

Sestdienas vakarā Svēto Misi svinēja Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins, kopā ar viņu bija arī priesteri: Andris Vasiļevskis, M. Volohovs, Toms Priedoliņš un Jaroslavs Slovijs. Liturģiskie dziedājumi Misē tika uzticēti vietējiem ļaudīm – etnogrāfiskajam ansamblim "Suitu sievas" un folkloras kopai "Suitu vīri".

Savukārt, svētdienas dievkalpojumā dziedāja Aglonas bazilikas kora skolas jauniešu koris Ievas Lazdānes vadībā. Savā svētrunā prāvests A. Vasiļevskis aicināja suitus uz vienotību. „Lai attālums, kas šķir Alsungu no Gudeniekiem un Jūrkalnes, nav vis šķērslis, bet gan vienojošs faktors,” viņš teica.

Foto: Dzintars Leja

Prāvests arī atgādināja, ka šai procesā var palīdzēt baznīcas aizbildnis, jaunā gara uzvarētājs erceņģelis Miķelis: „Ļaunais gars ir tas, kas mums uzsūta kārdinājumus, tā ietekmē mēs izdarām secinājumus par citiem cilvēkiem un pie tiem stingi turamies, neļaujot viņiem mūsos mainīties. Savukārt, Dievā viss ir mainīgs, un arī mums tādiem jābūt, turklāt jātiecas uz labām pārmaiņām.”

Sestdienas ritā alsundzniekus pamodināja "Suitu muzikanti" – kapela braukāja pa ciemata ielām un atgādināja, ka laiks doties uz Miķeļdienas tirgu, bet pievakarē Alsungas pili norisinājās pirmais saucēju

turnīrs, ko rīkoja biedrība "Suitu kultūras mantojums" un suitu jauniešu apvienība "Es(i) gudrs!" Svētdien pēc jau pieminētā dievkalpojuma turpat dievnamā notika svētku noslēguma koncerts, kurā piedalījās visi suitu novada dziedošie kolektīvi, kā arī puīši no leišu kopas "Kovarnis" un Liepājas zvanu koris "Campanella". Pēc tam baznīcas dārzā visi varēja cienāties ar koču, kā arī ar pašu un draudzes sagādātajiem gardumiem un karstu ābolu sulu.

Juris Lipsnis
Saīsināti no "Kurzemnieks"
Nr. 112, 01.10.2014.

Pasmaidīsim

Skolotāja izjautā Pēteriti:
– Kāpēc nokavēji skolu?
Pēterītis skaidro:
– Tāpēc, ka atsitu galvu pret spilvena malu un zaudēju samaņu uz divām stundām.

Svētīgs tas, kas māk smieties pats par sevi, jo viņam būs jautri līdz dzīves beigām.

☺ ☺ ☺

Pēdējā laikā arvien vieglāk man izdodas apvienot miesas un dvēseles vajadzības. Abas vēlas palikt siltā gultā.

☺ ☺ ☺

Šodien darbā divas stundas nebija internets. Izdzērām visu kafiju. Parunājām. Iepazināmies...

☺ ☺ ☺

Ja vīrietis saka, ka kaut ko izdarīs, TAD VIŅŠ TO NOTEIKTI IZDARĪS. Nav vajadzības viņam par to atgādināt ik pēc pus gada...